

Sjećaš li se Banja Luke
by Vedran Brodarac Eminović
2010

Sjećaš li se Banjaluke?
Ne ove nove, uspavane ljepotice
Sjajne zgrade, a ljudi puni muke
Prije rata, njeno je pravo lice

Grad sevdaha i grad teferića
Grad dva Božića i dva Bajrama
Grad legenda i herojskih priča
Grad Krajišnika, kojeg više nema

Vidiš li je sad dječake?
U noćnim snovima u dalekoj dijaspori
Pališ li na 29 Novembar svijeće
Čuješ li na Šimšuru Vrbas što žubori?

Sahat Kula označava večer
Modar suton istom što se spušta
Ferhadija stoji gordo visoka
Gledam Kastel, puna mi je duša

A kad sunce iza brda zađe
Šehitluci se vide u crnoj noći
Spomenik Krajišnicima bijele građe
Pita mene da li ću mu doći

Došao sam, moja Banjaluko
Mila moja Krajiška ljepotice
Prognanik sam, platio sam mukom
Petnaest ljeta ne vidjeh tvoje lice

Safikado, zapaliću ti svijeću
Neka gori dok suton baca sjene
Molitvu za tebe tiho rečiču
Jer ljubav je cvijet koji lako vene

Banjaluko, mila moja mati
Život bez tebe nije puno vrijedan
Za tebe život mogao bih dati
Jer čak i bogat, dijasporac je bijedan

Otjeraše nas daleko od tebe
Nešto silom a nešto pritiskom
Još nas kude što spasili smo sebe
Krivo im valjda što pobijeni nismo

Oteli nam stanove i kuće
Porušili bogomolje, groblja
I opet sviju srce tebi vuče
Nadamo se u vremena bolja

Nisam znao ko je pravoslavac
Ko katolik a ko je musliman
Jugoslovenski bio mi je pravac
Pošten, častan, jasan kao dan

Daleko od tebe sad sam moj Vrbasu
Voljena rijeko vrbasli mi boje
Često sanjam ljeta na Šimšuru
Vrijeme teče, godine mi stoje

A Kanada, zahvalan sam i njoj
Ipak mi je dala utočište
Od koljača, kao osa roj
Od rijeke krvi, metaka sto vrište

Hladna ljeta još hladnije zime
Toplije su nego srce moje
Kad čujem svoga rodnog grada ime
Gledam natrag, uspomene stoje

Niko htio napustiti nije
Banja Luku, Vrbas, niti Kastel
Za Banja Luku moje srce bije
A ljubav za nju svakim danom raste

Ali nismo mogli opstati u tebi
Od devedeset druge često mi se place
Tvoje pjesme pjevah samom sebi
Kad krenuh deran, preko mrke Rače.

I svaki put kad krenem ka Evropi
Tijelom prođu nostalgija i sjeta
Znam da idem Bosni, Banjaluci
I ne marim za sva blaga svijeta

Od Šibova sve do Starčevice
Od Trapista sve do Paprikovca
Vidim jasno rodnog grada lice
I bezkrajna sva je ljubav moja

Kapijo dolazim da te zatvorim
Kad starac budem dočiću da umrem
Do tog dana za tebe se borim
Banja Luko, ako treba za te ginem

Sanjam noćas rodnog grada ime
Pjeva meni Alen Islamović
Nek bol i tuga u mom srcu mine
Bez Banjaluke, u srcu vlada noć

I kad svi megdani budu jednom prošli
I borba vrati pravdu sto rat uskrati
I prognani u svoj grad budu došli
Tvoj umorni ratnik, sin će da se vrati

Vratiću se, majko Banjaluko
Da umrem, kad Bog me počne zvati
Oprostiću se sa životom, mukom
U rodnom zavičaju spokojno počivati